

Om Ægteskab og Bryllup i Afghanistan.

Af Aase Køie.

Som Deltager i Haslund-Christensens Expedition til Central Asien har min Mand og jeg rejst Afghanistan igennem fra Øst til Vest og fra Syd langt mod Nord og ind i det centrale Bjergland, Hasarajad. Befolkningen her er uhyre gæstfri; det gælder baade den mongolske Bondebefolkning og de højere Embedsmænd, der alle er uddannede i Kabul og af eransk Oprindelse.

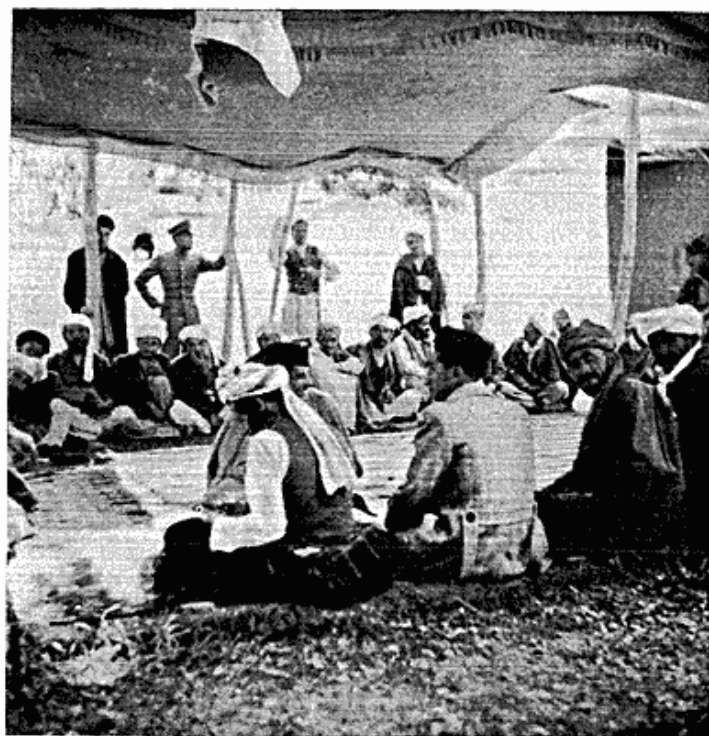
Vi blev overalt, hvor vi kom, inviteret ind i deres Huse, eller de kom til vort Telt med mange Slags Gaver; det kunde f. Eks. være Kød, Æg, Fedt, Frugter eller en levende Hane.

Hos Guvernøren i Lâl-i-Zardjangan var der netop Bryllup, da vi en Eftermiddag naaede hans Gaard, og med den sædvanlige Gæstfrihed blev vi inviteret til at overvære Bryllupsceremonierne og ovenikøbet opfordret til at bruge vort Fotografiapparat.

Forud for et Bryllup i Afghanistan gaar der mange Forberedelser, som godt kan tage Aar. Naar en ung Pige eller Mand er blevet giftefærdig, hvilket for den unge Pige vil sige 13—14 Aar, for den unge Mand lidt mere — begynder det ældste mandlige Overhoved i Familien at se sig om efter en Partner til den paa-gældende. Naboer, Venner og Bekendte udspørges om den unges Rygte, Arbejdsdygtighed og om Familiens Velstand, og hvis alt dette er fundet tilfredsstillende, begynder en almindelig Forhandling, der først og fremmest skal fastsætte den Pris, som den unge Mand eller hans Familie maa betale den unge Piges Far. Beløbets Størrelse afhænger af Pigens Alder og Dygtighed, og saaledes at en Enke er billigere end en ung Pige; dog betales en dygtig Tæppevæverske meget højt uanset Alder, da hun repræsenterer en meget værdifuld Arbejdskraft, der tjener til at forbedre Hjemmets Økonomi. Da Flerkoneri (op til 4 Koner) er tilladt, kan Manden jo ogsaa tage sig en ung Kone ved Siden af.

Pengene betales til Pigens Far, der oftest bruger dem til det Udstyr, Datteren fører med ind i Ægteskabet: Senge- og Køkkenudstyr til 2 Personer. Faderen har dog Ret til at beholde Pengene selv.

Denne Pris, som enhver Mand maa betale, er en alvorlig Hindring for et Ægteskab hos fattige Folk og vel Grunden til den fabelagtige Gerrighed, som mange fattige udviser. De amerikanske Inge-

niørers Arbejdere, der fik deres Arbejde betalt delvis i Form af Sukker og Mel, solgte omgaaende det meste igen til Aagerpriser for at skaffe Penge, skønt de derved selv maa sulte maaske i mange Aar og gaa klædt i Laser og Pjalter.

Endelig kan Bryllupsdagen fastsættes og Gæsterne inviteres. Hos rige Afghanere kan deres Antal løbe op til 1000, og Festen maa da holdes ude. Festlighederne varer 3 Dage. Den første Dag spises og drikkes der, men da Befolkningen er Muhammedanere, nydes aldrig Alkohol — kun The og Saftvand. Foruden Ris, Faarekød, Høns og Frugter spises ved den Slags Lejligheder ogsaa Bolcher og sukrede Mandler. Mænd og Kvinder danser, men aldrig sammen (undt. enkelte Steder mod Sydøst f. Eks. i Gardez), endsige i samme Rum, da alle Kvinder i Afghanistan er tilslørede overfor

fremmede Mænd. Der kan være Musik til Dansen, men det er ikke nødvendigt, da Klædedragten bærer Musikken i Form af Klokker overalt: om Anklerne, Halsen, Hænderne, syet paa Kanten af Kjo-len eller Jakken o.s.v.

Paa Andendagen foregaar selve Bryllupsceremonien eller Vielsen, og det var den, vi var saa heldige at overvære hos Guvernøren i Lâl-i-Zardjangal. Inde i Guvernørens store Gaard eller Have var dejlige, røde, afghanske Tæpper bredt ud, og rundt i Kanten af disse i en stor Kreds sad 30—40 Mænd i Skrædderstilling i Skygge af en Baldakin spændt ud mellem nogle Piletræer. Til Stede var desuden en Dommer, men ingen Præst, da Ægteskabet i Afghanistan maa opfattes som borgerligt, 2 Vidner, der skal kende de unge (det kan være af Familien) og 2 „Stedfortrædere til Forældrene“, selv om disse er til Stede.

Der er ingen Kvinder til Stede, og de unge har endnu ikke set hinanden. Brudgommen sidder i Midten af Kredsen af Mænd, og hans Far (Guvernøren), Dommeren og Vidnerne for den ene Ende. Stedfortræderne gaar nu ind i et lille Rum og spørger gennem Væggen Bruden, der opholder sig i et andet Værelse, om hun vil have den unge Mand, hvis Fotografi hun har set. Hun kan nægte at ægte ham. Til Stede hos Bruden er nogle Kvinder, der skal bevidne, at det er hende, der svarer. Stedfortræderne gaar saa ud til de forsamlede Mænd og meddeler Resultatet, hvorefter Vielsesattesten udformes kunstfærdigt paa smukt Papir af Dommeren og underskrives af de ansvarlige. Den egentlige Ceremoni er hermed forbi, og alle faar Gaver i Form af Bolcher og sukrede Mandler indpakket i et Stykke Kunstsilke. Derefter kastes den sidste Portion over Brudgommen, hvorefter alle styrter sig over de spilte Bolcher for at erhverve et eller flere, for dog selv at være sikker paa snart at faa en Kone.

Vi har overværet det hele og bliver nu inviteret til at se det samme gentaget i en Forsamling af Kvinder, men Guvernøren faar pludselig Skrubler ved at lade min Mand faa Adgang til utilslørede Kvinder, og vi bliver opfordret til at gaa ud at se paa Hestevæddeløb i Stedet for.

Den tredie Dag festes igen som første Dag, og saa først om Aftenen ser de unge normalt hinanden. I vort Tilfælde her var de unge Fætter og Kusine og kendte hinanden i Forvejen, og da vi om Aftenen blev inviteret ind til Bryllupsmiddagen, var hele Familien forsamlet, og vi saa den unge, 16-aarige Brud. Det er Skik at give Gaver ligesom herhjemme i Form af Penge eller Smykker.

Den tredje Dags Fest skulde afholdes senere i Kabul, hvorfra den unge Pige var.

Under det første Maaltid vil Brudgommen give Bruden Mad, men hun vender Hovedet bort og lader sig først efterhaanden overtale af Brudgommen og de omkringstaaende Kvinder til at tage den. Hun skal ikke vise sig for ivrig efter at gaa ind i Ægteskabet. Hvis Bruden viser sig ikke at være Jomfru, kan hun leveres tilbage til Familien, uden at Brudgommen dog faar Pengene tilbage. Men hendes Familie er skandaliseret, og den vil gaa med nedslagne Øjne.

Det er meget almindeligt, at forlovede Folk gifter sig den sidste Dag i Fastemaaneden (Ramasan), og saaledes, at Festlighederne falder sammen med den Fest — Edfesten — der i Afghanistan følger lige efter Fasten og nærmest svarer til vor Jul, hvor alle faar nyt Tøj og giver hinanden Gaver.

Hvis en Kvinde bliver Enke, arves hun sammen med sine Børn af sin Mands Broder eller et andet Medlem af Familien, der saa skal sørge for hende og hendes Børn.
